

Ραδιο30 | 900

έκδοση δρόμου της συνέλευσης
του πλάνου 30/900

Ιούνιος - Ιούλιος 2013

τεύχος #6

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ
ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΛΛΕΣ ΛΥΣΕΙΣ.
**ΜΕΙΩΣΗ ΩΡΑΡΙΟΥ ΚΑΙ
ΣΤΟ ΜΙΣΘΟ ΑΥΞΗΣΕΙΣ!**

πλάνο
30/900

Το **ράδιο 30/900** "εκπέμπει" στους δρόμους της Αθήνας από τη **συνέλευση του πλάνου 30/900**. Είμαστε μια συνέλευση εργατών και εργατριών (άλλοι έχουμε δουλειά κι άλλοι όχι) που βρεθήκαμε με σκοπό να κουβεντιάσουμε και να δράσουμε με αποκλειστικό μπούσουλα την υπεράσπιση των ανεξάρτητων συμφερόντων της τάξης μας. Βλέπουμε –και ζούμε– την κρίση πρώτα και κύρια σαν επίθεση των αφεντικών με σκοπό την υποτίμησή μας. Κόντρα σ' αυτή την υποτίμηση, επιμένουμε και θέτουμε ως ζωτικής σημασίας για την τάξη μας ένα αίτημα ανατίμησης: **μείωση του εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας στις 30 ώρες με ταυτόχρονη αύξηση του καθαρού βασικού μισθού στα 900 ευρώ**.

Όλα τα έξοδα τα πληρώνουμε απ' την τσέπη μας. Δεν έχουμε σχέσεις, και είμαστε εχθρικοί, με κόμματα, μίντια, μαφίες, εκκλησίες και κάθε άλλον τύραννο της ζωής μας. Όποιος και όποια βρει ενδιαφέρον σ' αυτά που γράφουμε, μπορεί να τα βγάλει φωτωτυπία και να τα μοιράσει εκεί που θα κρίνει. Επίσης μπορεί και να επικοινωνήσει μαζί μας, θα βρει το email όπως και περισσότερο υλικό στην ιστοσελίδα μας: **www.plano30900.gr**.

ΖΗΤΩ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ!

«Σε μαζική σφαγή αλλοδαπών εργατών γης παραλίγο να εξελιχθεί χθες το απόγευμα η διαμαρτυρία, στη Νέα Μανωλάδα Ηλείας, περίπου **δύο εκατοντάδων μεταναστών** από το Μπαγκλαντές, που καταπνίγηκε με τα όπλα των τριών Ελλήνων εκπροσώπων του εργοδότη τους στις καλλιέργειες φράουλας όπου απασχολούνται. Ας σημειωθεί ότι **δεν είναι η πρώτη φορά** που σημειώνονται επεισόδια στην περιοχή με αφορμή τις αμοιβές των εκατοντάδων αλλοδαπών που ζουν και εργάζονται τα τελευταία χρόνια στις καλλιέργειες φράουλας. Και στο πρόσφατο παρελθόν, αλλοδαποί εργάτες είχαν διαμαρτυρηθεί για **τα μικρά μεροκάματα** που έπαιρναν για την εργασία τους. Χαρακτηριστικά είναι όσα συνέβησαν τον **Απρίλιο του 2008**, όταν αλλοδαποί προχώρησαν σε **απεργία ζητώντας να αυξηθούν τα μεροκάματά τους**, με αποτέλεσμα να ακολουθήσουν **σοβαρές συμπλοκές**, έπειτα από επιθέσεις Ελλήνων, όπως είχε καταγγελλεί, κατά των εργατών. Παρόμοιο σκηνικό έντασης μεταξύ αλλοδαπών και Ελλήνων είχε σημειωθεί και τον **Μάιο του 2012** στην πλατεία της Νέας Μανωλάδας». (Καθημερινή, 18/4/2013)

«Σφαίρες από καουτσούκ και δακρυγόνα χρησιμοποίησε η αστυνομία του Μπαγκλαντές για να διαλύσει διαδήλωση **χιλιάδων οργανισμένων εργατών** της βιομηχανίας ενδυμάτων της χώρας που ζητούσαν **αυξήσεις μισθών**, στον απόηχο της κατάρρευσης του Ράνα Πλάζα στις 24 Απριλίου, οργανισμένοι εργάτες πραγματοποιούν **καθημερινές** εκδηλώσεις διαμαρτυρίας ζητώντας την αύξηση των μισθών τους, που συχνά ανέρχονται σε 38 δολάρια μηνιαίως, και την εκτέλεση του ιδιοκτήτη του κτιρίου, που στέγαζε δεκάδες βιοτεχνίες». (tvxs steam, 20/5/2013)

Τι; Διαδηλώσεις στο Μπαγκλαντές και μάλιστα χιλιάδων οργανισμένων εργατών; Ακριβώς! Και όχι μόνο εκεί. Αλλά και στο Πακιστάν, στην Ινδονησία, στις Φιλιππίνες, στην Αίγυπτο, στη Νότιο Αφρική και σε δεκάδες μέρη με «εξωτικά» ονόματα στα ακανθώδη εδάφη της Κίνας. Η παγκόσμια εργατική τάξη σπκώνει το γάντι απέναντι στις εργοδοτικές προκλήσεις. Με βαρύ κόστος, ναι. Με διώξεις, βασανιστήρια, απαγωγές, δολοφονίες. **Ξέρι όμως κανείς άλλο δρόμο για την εργατική αξιοπρέπεια;** Αυτή η πολυεθνική εργατική τάξη σπκώνει και στο ελλαδιστόν το βαρύ φορτίο του ταξικού ανταγωνισμού, αφού την έχουν κάνει με ελαφριά πηδηματάκια οι εκπρόσωποι του επίσημου συνδικαλισμού και τα κόμματα του φιλεργατικού τόξου. Οι έλληνες προλετάριοι-ες (τουλάχιστον στην πλειοψηφία τους) μοιάζουν ακόμα πιασμένοι-ες στην καταθλιπτική δαγκάνα της εθνικοποίησης τους (δάκρυ και πάθος για το ξεπεσμένο έθνος) και το κυνήγι της ατομικής εξασφάλισης (αναζήτηση προσόντων και τίτλων «μπας και κάτσει τίποτα», και κυρίως δήλωση νομιμοφορούσης στο σχετίζεσθαι των νέων όρων εργασίας).

Ο αγώνας των μπαγκλαντεσιανών εργατών γης στη μανωλάδα δεν είναι κεραυνός εν αιθρία. Αντιθέτως είναι μακρόχρονος (το απόσπασμα της καθημερινής στην αρχή θυμίζει την **απεργιακή** τους κινητοποίηση τον Απρίλη του 2008) – και σίγουρα δεν υπακούει στους όρους της δημοσιότητας των media και ούτε λύνεται μέσα απ' αυτούς. Κατά κάποιο τρόπο θα μπορούσαμε να πούμε ότι έχει τη φρεσκάδα και την παραδοξότητα του ζιζάνιου μέσα στον κήπο των μεσολαβήσεων και των σικέ ανατροπών που καλλιεργούν οι «φίλοι των εργατών» τα τελευταία τριάντα χρόνια. Οι προλετάριοι με ασιατική καταγωγή, που τυχαίνει οι περισσότεροι να είναι μουσουλμάνοι στο θρήσκευμα, έχουν αρκετές φορές βρεθεί στο στόχαστρο μιας κριτικής εξ' αριστερών που τους θεωρεί πειθήνιους και συντηρητικούς, λόγω κυρίως θρησκευτικών και πολιτιστικών πεποιθήσεων που τους προσδίνουν μια αντεπαναστατικότητα. Όταν αυτές οι φαντασιώσεις διαψεύδονται από τη πραγματικότητα, η «κριτική» κοντοστεύεται και παραχωρεί τη θέση της στη φλογερή συμπάθεια και τον ανθρωπισμό. Αλλά ούτε βήμα παραπάνω. Προς θεού, οι θεματοφύλακες του ταξικού πολέμου θα μοιράσουν τους ρόλους για να μη μπερδευτούμε!

Πολλοί θα πουν «μα αυτοί έχουν φτάσει στο τελευταίο σκαλοπάτι εξαθλίωσης» και με αυτό υπονοούν ότι τους «έπαιρνε» για τσαμπουκάδες. Ωραίο επιχείρημα, μόνο που δεν στέκει για τους

«γήνιους» που σχετιζόμαστε εμείς. Κατ' αρχήν όταν τα πράγματα σφίγγουν και γίνονται επικίνδυνα η συνηθέστερη αντίδραση είναι η ατομική εξασφάλιση με κάθε κόστος. **Και για να συμβεί το αντίθετο, δηλαδή η συλλογική στάση να τεθεί υψηλότερα και να δεσμεύσει τις ατομικιστικές επιλογές που την υπονομεύουν, χρειάζεται υποκείμενα με αυξημένη λογική, ψυχραιμία και αίσθηση κοινωνικότητας.** Αυτό δεν πρόκειται να αναγνωριστεί στο πολυεθνικό προλεταριάτο της εποχής μας, όσες φορές και να το αποδείξει.

Από την άλλη, είναι ωραία δικαιολογία για κάποιον που θεωρεί ότι θα πρέπει να στερηθεί τους στοιχειώδεις όρους επιβίωσης σε βαθμό εξαθλίωσης για να συνυπολογίσει στη στάση του αυτούς που ζουν σαν κι αυτόν μέσα στο ίδιο καθεστώς εκμετάλλευσης και έχουν κοινά συμφέροντα.

Οι εργάτες γης της μανωλάδας, βρισκόμενοι κάτω από τη συνεχή παρακολούθηση των αρχών, των μπράβων και της τοπικής κοινωνίας, με όλους τους συσχετισμούς δηλαδή εναντίον τους, **σήκωσαν το ανάστημά τους απέναντι στο ρατσισμό και την υποτίμηση τους**, γνωρίζοντας πάντως την αντίδραση των καθαυμένων που τους επιτηρούσαν. Πήγαν να απαιτήσουν συλλογικά το δικίο τους ενώ ήταν ψυλλιασμένοι για το κακό που τους περίμενε. Και για μας σαν εργάτες αυτό είναι ανεκτίμητο και το θεωρούμε παράδειγμα ταξικής συνειδητοποίησης, μέσα στη συνολική κίνηση για την ανασύνταξη του παγκόσμιου προλεταριάτου.

«ΑΥΤΟ, ΑΥΤΟ, ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΣΩΣΤΟ/ ΜΕΙΩΣΗ ΩΡΑΡΙΟΥ-ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΜΙΣΘΟ!» (Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ)

Όταν, πριν από 2μισι χρόνια περίπου, η συνέλευση του **πλάνου 30/900** πρότεινε για πρώτη φορά να βάλουμε στο κέντρο της ταξικής μας αναμέτρησης, ως σύγχρονη εργατική τάξη, την μάχη για τον μισθό και το ωράριο ελάχιστοι εκπαιδευτικοί πίστευαν ότι το θέμα τους αφορά.

Κι αυτό γιατί (στην πλειοψηφία τους) θεωρούσαν ότι αμείβονται με περισσότερα από 900€ βασικό μισθό και ότι δουλεύουν έτσι κι αλλιώς 30 ώρες την εβδομάδα (γιατί αυτό είναι το εργασιακό ωράριο των εκπαιδευτικών).

Σε λιγότερο από 3 χρόνια οι εκπαιδευτικοί είχαν μειώσεις στο μισθό που ξεπερνούσαν σε πολλές περιπτώσεις το 30% : ο μισθός του πρωτοδίδι-
ριστου (άρα και ο βασικός) είναι σήμερα 570€ μεικτά, και πλέον είναι γεγονός και η αύξηση του διδακτικού τους ωραρίου.

Κι ενώ κανάλια και υπουργείο δουλεύουν καλά την προπαγάνδα περί τεμπέληδων εκπαιδευτικών που δουλεύουν λιγότερο από τους ευρωπαίους συναδέλφους τους (ψέμα φυσικά, αφού ο μέσος όρος είναι 15,5 ώρες την εβδομάδα για τις χώρες της Ε.Ε, ενώ στην Ελλάδα ήταν 21 και πρόκειται να γίνουν 23 ώρες), αυτό που προσπαθούν να υποβαθμίσουν είναι το γεγονός ότι η αύξηση αυτή του διδακτικού ωραρίου **μεταφράζεται** σε μόνιμη έξοδο (απόλυση με άλλα λόγια) 12.000 αναπληρωτών που δούλευαν μέχρι χτες. Ακόμα, σε συνδυασμό με τις συγχωνεύσεις σχολείων και τμημάτων που ήδη γίνονται (και θα εξακολουθήσουν) και την αύξηση των μαθητών ανά τάξη, η αύξηση των ωρών εργασίας θα μειώσει επιπλέον κατά 10.000 τις μόνιμες οργανικές θέσεις.

Οι προθέσεις και οι σκοποί ξεκαθαρίζουν περισσότερο αν συνυπολογίσει κανείς ότι οι πιο πολλοί από τους 8.300 αναπληρωτές που θα προσληφθούν για την επόμενη χρονιά θα είναι

μειωμένου ωραρίου και μέσω προγραμμάτων ΕΣΠΑ, με μισθούς 200-300€.

Αν προσθέσουμε τα περί απολύσεων που έχουν ήδη εξαγγελθεί, το σκηνικό είναι και για την εκπαίδευση πλέον το γνωστό όπως παντού: ανεργία, **επισφάλεια και χαμηλοί μισθοί**.

Για όσους αμφέβαλλαν ότι το **30/900** είναι ένα πρόταγμα που αφορά **όλους** και που **απαντάει** από την σκοπιά των αυτοτελών εργατικών συμφερόντων (και όχι απ' την πλευρά των συμφερόντων των αφεντικών που προτείνουν ελαστικά ωράρια, κακοπληρωμένα και ανασφάλιστα κοινοτικά προγράμματα, υποαπασχόληση κ.ά.) **στο πρόβλημα της ανεργίας** (μείωση ωρών εργασίας, άρα δουλειά σε όλους) και επίσης **απαιτεί την κάλυψη των βασικών αναγκών μας από το μισθό μας**, έρχεται η πραγματικότητα να τους δώσει την (σκληρή) απάντηση.

Γιατί τι άλλο θα μπορούσαν να διεκδικούν πρώτιστα αυτή τη στιγμή οι εκπαιδευτικοί, πέρα από μείωση των ωρών εργασίας ώστε να δουλέψουν περισσότεροι και αύξηση στο μισθό τους ώστε να μπορούν να ζουν αξιοπρεπώς;

Ή μήπως θα ήταν ΟΚ αν έδιωχναν την τρόικα, λιντσάριζαν τη Μέρκελ (όπως προτάσσουν μερικοί), αλλά τα υπόλοιπα έμεναν ως έχουν;

FLASH BACK

«Οφείλουμε να πειστούμε ότι όχι μόνο είναι σκέτη απάτη η ουδετερότητα αυτών που κυβερνάνε, αλλά και ότι το ίδιο είναι και η συμπάθεια που λένε μερικοί ότι έχουν προς τους εργάτες. Μια ξεκάθαρη απόδειξη για αυτό έχουμε στο γεγονός που συνέβη με αφορμή την απεργία των σιδηροδρομικών στο Παρίσι τις τελευταίες μέρες. Η ριζοσπαστική – σοσιαλιστική κυβέρνηση του γαλλικού έθνους, κάνοντας επίδειξη αγάπης στο προλεταριάτο, είχε μια ιδιοφυή ιδέα που δεν ξέρουμε αν ποτέ την είχε ξανασκεφθεί κυβερνήτης για να καταστρέψει τους εργάτες. Ενώ η απεργία ήταν σε πλήρη εξέλιξη και δεν ήταν δυνατό να πάρουν τον οποιοδήποτε φτωχοδιάβολο για απεργοσπαστή λόγω της φύσης της δουλειάς που απαιτεί ιδιαίτερες τεχνικές γνώσεις, κάλεσε σε ενεργό στρατιωτική υπηρεσία όλους τους έφεδρους σιδηροδρομικούς, για να τους εξαναγκάσει στο εξής πρωτότυπο, αφού θα έμπαιναν στις γραμμές, να πρέπει να κάνουν οι ίδιοι τους απεργοσπαστές στον εαυτό τους. Και μ' αυτόν τον τρόπο είχαμε την ευκαιρία να σημειώσουμε για την ιστορία το γεγονός ότι ένας Briand, ο χθελινός σοσιαλιστής ηγέτης και προπαγανδιστής της γενικής απεργίας, επιχείρησε να κάνει τους απεργούς να παραδοθούν με τις βάρβαρες και άδικες ποινές του στρατιωτικού ποινικού κώδικα. [...] Αλλά παρά τις απειλές της κυβέρνησης, οι εργάτες των συνδικάτων απάντησαν στην κλήση στον στρατό με το γενναίο σύνθημα που τοιχοκόλλησαν τυπωμένο σε όλη την πρωτεύουσα: "Να μην υπακούσουμε στη διαταγή επιστράτευσης! Ζήτω η απεργία!". Και το τήρησαν. Χάρη σ' αυτόν τον εξαιρετικό τρόπο να εννοεί κανείς την ουδετερότητα στις συγκρούσεις μεταξύ εργατών και αστών, έκαναν τώρα την εμφάνισή τους στρατιώτες σιδηροδρομικοί, όπως σε άλλες περιπτώσεις είδαμε στρατιώτες ηλεκτρολόγους, στρατιώτες τυπογράφους, στρατιώτες φουρνάρηδες, στρατιώτες να οδηγάνε τραμ, κλπ· και με το πέρασμα του χρόνου, ανάλογα με τους μισθωτούς που θα κατακτάνε ταξική συνείδηση και θα αγωνίζονται, ίσως να δούμε ακόμα στρατιώτες να ράβουν ρούχα ή να πουλάνε παστίλιες καφέ με γάλα στους κινηματογράφους και τα θέατρα»

Απόσπασμα από εισήγηση στο ιδρυτικό συνέδριο της CNT (Εθνική Συνομοσπονδία Εργασίας: μαζικότητα αναρχική συνδικαλιστική οργάνωση στην Ισπανία) το 1910. Αναδημοσίευση από το «monitor '06», έκδοση της λέσχης κατασκόπων του 21ου αιώνα.

Η ΜΙΚΡΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

Μαρτυρία: ...δουλεύω σε δύο μικρά μαγαζιά, απ' αυτά που πουλάνε προετοιμασμένα μαθητών για το σχολείο και τις πανελλήνιες (φροντιστήρια). Το ένα είναι πολύ μικρό, έχει μόλις δύο υπαλλήλους καθηγητές. Το άλλο είναι λίγο μεγαλύτερο, έχει τρία παραρτήματα και πάνω κάτω 15 καθηγητές. Λέω πάνω κάτω γιατί με το μπες βγες στις αίθουσες και με τα μαθήματα ξένων γλωσσών και υπολογιστών δεν μπορείς να έχεις συνολική αντίληψη για τον αριθμό των εργαζομένων στην επιχείρηση. Τον πρώτο χρόνο δούλευα μαύρος. Αδύνατον να γίνει πρόσληψη, το αφεντικό «δεν έβγαине», ήταν και η αρχή της κρίσης... Τον δεύτερο χρόνο επέμεινα περισσότερο και έτσι έγινε η πρόσληψη. Δούλευα γύρω στις 10 διδακτικές ώρες την εβδομάδα από τις οποίες δηλωμένη ήταν η 1. Εν τω μεταξύ η κρίση είχε αρχίσει να βαθαίνει, οπότε ταυτόχρονα με την πρόσληψη έγιναν περικοπές στα ωρομίσθια όλων των καθηγητών. Τον τρίτο χρόνο ζήτησα περισσότερα ένημα, ακριβέστερα ζήτησα ένημα ίσα με τον αριθμό των ημερών απασχόλησης μου. Αυτό δεν άρεσε και πολύ στο αφεντικό. Δεν κώλωσε όμως. Μου είπε ok, επειδή όμως η κρίση βάθαινε κι άλλο αν ήθελα λείει τα ένημα που δικαιούμουν θα έπρεπε να δεχθώ κι άλλη μείωση του ωρομισθίου. Την οποία και δέχθηκα. Όταν πήρα το χαρτί της πρόσληψης είδα και με τα μάτια μου αυτό που υπέθετα καιρό. Αριθμός απασχολούμενων στην επιχείρηση: 2. Αυτό σήμαινε ότι εκτός από εμένα και κάποιον άλλο συνάδελφο, τον οποίο και δεν γνωρίζω, όλοι οι υπόλοιποι δουλεύουν μαύροι. Αυτά στο μεγαλύτερο φροντιστήριο. Στο μικρότερο έπιασα δουλειά λίγο μετά. Εκεί το ωρομίσθιο ήταν σχετικά υψηλό, ειδικά για μέσα στην κρίση. Κολλούσε και ένημα ανάλογα με τις ημέρες απασχόλησης, βέβαια δεν δήλωνε όλες τις ώρες που δούλευα γιατί με «τόσες εισφορές στο ι.κ.α δεν βγαίνει». Ξέχασα να πω πως δώρα χριστουγέννων, πάσχα και πληρωμένες αργίες είναι λέξεις σχεδόν απαγορευμένες και στις δύο επιχειρήσεις.

Αν κάποιος αντικαταστήσει στην παραπάνω μαρτυρία την λέξη φροντιστήρια με κάποια άλλη όπως: καφετέρια, μπαρ, σουβλατζίδικο, ταβέρνα, αποθήκη, χωράφι, αρχιτεκτονικό γραφείο, συνεργείο καθαρισμού, κομμωτήριο, συνεργείο αυτοκινήτων - μηχανών, γιανί, βιοτεχνία κ.ο.κ, μπορεί να έχει μια ικανοποιητική - αν και κάπως εμπειρική - εικόνα των αντικειμενικών συνθηκών εργασίας για το 85%¹ της σύγχρονης εργατικής τάξης, αλλά και για το 99,9% των εργοδοτών - αφεντικών (στον ιδιωτικό τομέα).

1. Από το site του ινστιτούτου μικρομεσαίων επιχειρήσεων: <http://www.imegsevee.gr/statistics/555-2012-10-23-10-15-20>.

[Για μια πιο λεπτομερή ανάλυση περί μικρών επιχειρήσεων στην Ελλάδα αλλά και στην Ευρώπη μπορεί κανείς να ανατρέξει στο τεύχος 69 του περιοδικού Sarajevo, άρθρο «dear αφεντικουλίνα»: <http://www.sarajevomag.gr>]

Το μερίδιο επομένως των μεγάλων επιχειρήσεων κάθε είδους αντιστοιχεί στο 0,1% επί του συνόλου της «ιδιωτικής πρωτοβουλίας» και το ποσοστό των εργαζομένων σ' αυτές δεν ξεπερνά το 15% επί του συνόλου των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα. Τι συμβαίνει λοιπόν; Μήπως ο ελληνικός καπιταλισμός δεν είναι και τόσο καπιταλισμός; Μήπως είναι υπανάπτυκτος και εξαρτημένος από το μεγάλο ξένο κεφάλαιο; Μήπως όλοι μαζί σαν «λαός» ή «κοινωνία», που αποτελούμε και το δημοφιλές πια «99%», πρέπει να αναγνωρίσουμε τον εχθρό μας στο «1%» των «πολύ πλουσίων»; Έχουμε την άποψη πως τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι.

Ο ΤΕΜΑΧΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ.

Από τα τέλη του 19ου αιώνα έως και τη δεκαετία του 1970 κεντρικό ρόλο στον παγκόσμιο καπιταλισμό κατείχε το μεγάλο εργοστάσιο (εξίσου κεντρικός υπήρξε και ο ρόλος των τραπεζών και του εμπορίου). Και αν φανταζόμαστε αυτό το μεγάλο εργοστάσιο ως κάτι στατικό και αμετάβλητο μέσα στα χρόνια της καπιταλιστικής του κεντρικότητας κάνουμε λάθος. Σχηματικά (και με τις απλουστεύσεις που επιβάλλουν οι ανάγκες αυτού του κειμένου...) μπορούμε να πούμε ότι πέρασε δύο βασικές φάσεις στον τρόπο λειτουργίας και οργάνωσής του. Στην πρώτη του φάση, αν και οι συνθήκες δουλειάς ήταν πραγματικά άγριες, το εργατικό δυναμικό που απασχολούσε ήταν ειδικευμένο: τεχνίτες, μάστορες κ.τ.λ. Η εισαγωγή μοντέρνων μηχανών αποειδίκευσης των εργατών καθώς και η επιστημονική οργάνωση της εργασίας δεν είχαν κάνει ακόμα την εμφάνισή τους. Οι εργάτες και οι εργάτριες, όντας ειδικευμένοι, είχαν εξουσία πάνω στην δουλειά τους, πάνω στον προϊόν της εργασίας τους και συνεπώς συνολικά πάνω στη διαδικασία παραγωγής. Σε αυτήν την εργατική τάξη οφείλεται το επαναστατικό κύμα κατά την πρώτη εικοσαετία του 20ου αιώνα που σάρωσε την Ευρώπη από άκρη

σε άκρη και που εδραίωσε (έστω και για λίγα χρόνια) την εργατική εξουσία στη Ρωσία. Απέναντι σ' αυτή την εργατική τάξη, που απείλησε στα ίσια την εξουσία του κεφαλαίου, τα αφεντικά δεν είχαν να παρατάξουν μόνο τις κάνες των όπλων τους. Για να ξαναπάρουν τα αφεντικά την εξουσία μέσα στα εργοστάσια χρησιμοποίησαν (εντός των εργοστασίων) δύο βασικές μεθόδους: Η μία ήταν η επιστημονική - ορθολογική οργάνωση της εργασίας (ταιηλορισμός) και η δεύτερη - συμπληρωματική της πρώτης - η εισαγωγή νέων μηχανών και η αλυσίδα παραγωγής (φορντισμός). Με την πρώτη επιχειρήθηκε ο αυστηρός έλεγχος - χρονομέτρηση της διαδικασίας παραγωγής εμπορευμάτων, συστηματοποιώντας και εντατικοποιώντας προς όφελος των αφεντικών τις νόρμες παραγωγής. Με τη δεύτερη πέτυχαν τα αφεντικά την αποειδίκευση των εργατών και εργατριών, στερώντας τους την εξουσία που είχαν πάνω στην παραγωγή. Μετέτρεψαν δηλαδή τον ειδικευμένο εργάτη - τεχνίτη σε ένα εξάρτημα της αλυσίδας παραγωγής, αναγκάζοντάς τον να εκτελεί επαναλαμβανόμενες μηχανικές κινήσεις καθ' όλη τη διάρκεια της εργασίας του.

Οι προλεταριακές αρνήσεις, με όλη τους την εφευρετικότητα, δεν θα άφηναν για πολύ (πάντα στα πλαίσια του ιστορικού χρόνου) εκτός της κριτικής τους τις νέες μεθόδους εργασιακής εκμετάλλευσης. Οι δεκαετίες του '60 - '70 αποτέλεσαν το χρονικό σκηνικό της ολόπλευρης κριτικής, αμφισβήτησης και επίθεσης στη φορντική - μαζική κοινωνία. Οι εργάτες και οι εργάτριες των μεγάλων εργοστασίων κατάφεραν και πάλι να μπλοκάρουν την παραγωγή και, αν και ανειδίκευτοι, σε πολλές περιπτώσεις να εδραιώσουν την αντι-εξουσία τους μέσα στα εργοστάσια. Από τα μέσα

της δεκαετίας του '70 τα αφεντικά, απέναντι σ' αυτή την προλεταριακή μαχητικότητα, για ακόμα μια φορά εκτός από την καταστολή χρησιμοποίησαν την αναδιάρθρωση της παραγωγής. Τα μεγάλα εργοστάσια τεμαχίστηκαν σε πολλά μικρότερα και η αυτοματοποίηση σταδιακά αντικατέστησε την αλυσίδα παραγωγής. Εδώ βρίσκεται και η απαρχή της κυριαρχίας της μικρής επιχείρησης στον καπιταλισμό του δυτικού κόσμου και το πέρασμα από την φορντική - μαζική κοινωνία στην κοινωνία του ατόμου. Με το «σπάσιμο» των μεγάλων εργοστασίων σε πολλά μικρότερα τα αφεντικά κατάφεραν να από-συγκεντρωποιήσουν την εργατική τάξη και ταυτόχρονα να διαλύσουν την αντίληψη της «κοινής μοίρας» που δημιουργούσε η, επίσης κοινή, ζωή χιλιάδων εργατών μέσα στο ίδιο εργοστάσιο. Παράλληλα, ο δυτικός καπιταλισμός, από κέντρο του παγκόσμιου δευτερογενούς τομέα (παραγωγή εμπορευμάτων - μεταποίηση) μεταλλασσόταν σε κέντρο του παγκόσμιου τριτογενούς (παροχή κάθε είδους υπηρεσιών).

Η ΜΙΚΡΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ.

Η πρωτοκαθεδρία λοιπόν των μικρών επιχειρήσεων, τόσο στην αγορά της Ελλάδας όσο και της ευρώνης, κάθε άλλο παρά καθυστερημένο καπιταλισμό δείχνει· αντίθετα, αποτελεί ακόμα μια έκφανση του μετά-φορντικού καπιταλισμού. **Η χρησιμότητά τους δε στην απόσπαση υπεραξίας, αλλά και στην πειθάρχηση - πολιτικό έλεγχο της σύγχρονης εργατικής τάξης, είναι εξαιρετικά κομβική για τα αφεντικά.**

Η ΑΠΟΣΠΑΣΗ ΥΠΕΡΑΞΙΑΣ.

Είναι γνωστό σε όσους και όσες δουλεύουν ή έχουν δουλέψει σε «μικρά αφεντικά» (και πριν το ξέσπασμα της κρίσης) πως, σε πάρα πολλές περιπτώσεις, στα πλαίσια της μικρής επιχείρησης το εργατικό δίκαιο ή δεν έχει καμία ισχύ ή προσαρμόζεται στις ορέξεις του κάθε εργοδότη. Το «δεν βγαίνω» αποτελούσε, και αποτελεί ακόμα πιο έντονα σήμερα, την σταθερή δικαιολογία για τη νόμιμη ή παράνομη συμπίεση του εργατικού κόστους από τη μεριά των μικρο-αφεντικών. Γι' αυτό και σε τόσα μικρομάγαζα η μαύρη εργασία είναι καθεστώς, η εισφοροδιαφυγή είναι κανόνας και τα δώρα χριστουγέννων, πάσχα, αδείας μαζί με τα όποια επιδόματα αποτελούν «υπερβολικές απαιτήσεις» των εργαζομένων. Ήταν και είναι κατεξοχήν στα μικρομάγαζα που το οκτάωρο ξεχειλώνεται ανάλογα με τις

ανάγκες τις επιχείρησης. Αν έχει πολλή δουλειά κάποια μέρα άνετα γίνεται δεκάωρο και δωδεκάωρο (εννοείται πως οι παραπάνω ώρες δεν θεωρούνται υπερωρίες) και αν δεν έχει δουλειά «καλύτερα να μην έρθεις σήμερα, θα σε πάρω εγώ όποτε χρειαστεί». Στις μικρές επιχειρήσεις ευδοκιμεί **ο πολυλειτουργικός εργαζόμενος**. Μπορεί να κάνει εξωτερικές δουλειές, να φτιάχνει καφέδες, να σκουπίζει, να κάνει παραγγελίες, να βγάζει φωτοτυπίες, να δουλεύει στον υπολογιστή... και όλα αυτά στη συμφέρουσα, για το αφεντικό, συσκευασία του ενός μόνο εργαζόμενου. Ακριβώς επειδή οι περισσότερες μικρές επιχειρήσεις λειτουργούν με τεχνολογία χαμηλής έντασης, λειτουργούν ταυτόχρονα με **εργασία υψηλής έντασης**. Είναι αυτό ακριβώς το πραγματικό σύνταγμα των υλικών σχέσεων παραγωγής που επιβλήθηκε από τα αφεντικά πάνω στη σύγχρονη εργατική τάξη και ήρθε μέσα στην κρίση να μετουσιωθεί και σε τυπικό σύνταγμα-νόμο.

Η ΠΕΙΘΑΡΧΗΣΗ ΚΑΙ Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ.

Τα μαζικά εργοστάσια ευνοούσαν την οικοδόμηση της συνείδησης, από τη μεριά των εργατών και των εργατριών, ότι ανήκουν σε ένα ευρύτερο κοινωνικό σύνολο, αυτό της εργατικής τάξης. Οι προσωπικές επαφές των εργαζομένων με τα καθ' αυτά αφεντικά ήταν σπάνιες και ο έλεγχος - επιτήρηση της εργασίας γινόταν από τους επιστάτες, τους εργοδηγούς ή τους μηχανικούς. Και αν για όσους και όσες δουλεύουμε σε μικρές επιχειρήσεις του τριτογενούς η επαφή με τον πελάτη είναι μια διαρκής πραγματικότητα, για τους εργάτες και τις εργάτριες των μεγάλων εργοστασίων ήταν/είναι μια πραγματικότητα άγνωστη. **Στα πλαίσια της μικρής επιχείρησης η αντίληψη των εργαζομένων ότι ανήκουν στην εργατική τάξη αντικαταστάθηκε από την αντίληψη ότι ανήκουν στην επιχείρηση.** Ή για να

το πούμε καλύτερα οι εργαζόμενοι στα «μικρομάγαζα» τείνουν να ταυτίζουν τα δικά τους, εργατικά συμφέροντα με αυτά του αφεντικού τους. Ο εργοδότης, από αφεντικό, μετατρέπεται σε συνεργάτη ή σε φιλεύσπλαχνο πατέρα που προσφέρει δουλειά και μισθό - και η επιχείρηση από πεδίο απόσπασης υπεραξίας και ταξικού ανταγωνισμού σε έδαφος ταξικής συνεργασίας και υποταγής στα συμφέροντα της εργοδοσίας. Ο εργαζόμενος ζει από πρώτο χέρι τα «βάσανα» του αφεντικού χωρίς βέβαια να έχει ιδέα για τα ποσά στους τραπεζικούς του λογαριασμούς, τα ακίνητα ή όποια άλλου είδους περιουσία έχει στην κατοχή του. Η προσωπική επαφή με τους εργοδότες δεν αλλοιώνει/αλλοτριώνει μόνο την εργατική συνείδηση. Τα οφέλη της, για τα αφεντικά, επεκτείνονται και στην επιτήρηση - έλεγχο της εργασιακής διαδικασίας. Οι επιστάτες στα μικρομάγαζα είναι περιττοί. Αρκεί η διαρκής παρουσία του αφεντικού δίπλα στον εργαζόμενο. Είναι κοινή εμπειρία χιλιάδων σύγχρονων εργατών και εργατριών, σε μαγαζιά που απασχολούν λιγότερους από δέκα εργαζόμενους, να εργάζονται με το αφεντικό κάπου δίπλα στο μαγαζί. Όπως κοινή εμπειρία είναι και η πίεση, ο φόρτος εργασίας και οι γκρίνιες που ακούνε όταν «η δουλειά δεν πάει καλά», εξαιτίας αυτής ακριβώς της στενής γειτνίσεως. Ο έλεγχος των εργαζομένων στα μικρά μαγαζιά του τριτογενούς συμπληρώνεται από την συχνή επαφή με τους κάθε λογής πελάτες. Τα υποχρεωτικά «ευχαριστούμε» (λες και το μαγαζί είναι δικό μας) και τα -με το στανιό- χαμόγελα στους πελάτες, τα «δικαιώματα του καταναλωτή» και οι υποδείξεις των πελατών για πιο γρήγορη και «ποιοτική» εξυπηρέτηση χτίζουν ένα **εργασιακό περιβάλλον διαρκούς επιτήρησης και εργασιακής έντασης**.

Όλα τα παραπάνω βεβαίως δεν αποτελούν μια πλήρη ανάλυση για τα πώς και τα γιατί γύρω από την χρησιμότητα αλλά και την κρισιμότητα των μικρών επιχειρήσεων στον καπιταλισμό. Όμως, στα περιθώρια που αφήνει ένα έντυπο δρόμου σαν αυτό, μπορούν να δείξουν με λογικά επιχειρήματα τα εξής:

α) Ο ελληνικός καπιταλισμός δεν είναι λίγο ή λίγο-πολύ καπιταλισμός, αλλά καπιταλισμός 100%. **Το ότι η συντριπτική πλειοψηφία των επιχειρήσεων είναι μικρομεσαίες και δραστηριοποιούνται στον τριτογενή τομέα δεν αναιρεί με κανένα τρόπο τη βασική λογική της λειτουργίας τους.** Σκοπός είναι το κέρδος, και αυτό περνάει υποχρεωτικά μέσα από την απόσπαση υπεραξίας προς όφελος των αφεντικών με κάθε μέσο και με όλα.

β) Το ότι η συντριπτική πλειοψηφία των επιχειρήσεων είναι μικρομεσαίες δεν αναιρεί τον διαχωρισμό αυτής της κοινωνίας σε εργάτες και αφεντικά. Το ότι η συντριπτική πλειοψηφία των μισθωτών δεν δουλεύουν σε αλυσίδες παραγωγής βαριών βιομηχανιών δεν σημαίνει για κανένα λόγο ότι δεν αποτελούν τη σύγχρονη εργατική τάξη. Όσο και αν οι ίδιοι δεν θέλουν ούτε καν να το φαντάζονται.

γ) Το ότι η συντριπτική πλειοψηφία των αναλύσεων και άρα αντιδράσεων γύρω από την κρίση έχουν σαν κεντρικό τους υποκείμενο τον λαό ή την κοινωνία δεν σημαίνει τίποτα άλλο παρά την **συνειδητή απόκρυψη των ταξικών διαιρέσεων εντός του λαού ή της κοινωνίας**. Ακόμα χειρότερα σημαίνει τη διαρκή έκκληση για ταξική συνεργασία με τα αφεντικά, για το στρίμωγμα των

αυτοτελών εργατικών συμφερόντων δίπλα στα «δίκαια» των «πληττόμενων» μικρο-εργοδοτών. Εννοείται υπό την ηγεμονία των δεύτερων.

δ) Το ότι η συντριπτική πλειοψηφία των επιχειρήσεων είναι μικρομεσαίες δεν πρέπει, για όσους και όσες ζούμε πουλώντας την εργατική μας δύναμη, να μας αποπροσανατολίζει σε σχέση με ποιος είναι ο αντίπαλος μας μέσα στην κρίση. Αντίθετα: Πρέπει να μας δείχνει για ποιους δουλεύει η διαρκής υποτίμηση της εργασίας και ότι οφείλουμε επιτέλους σαν τάξη, να επιλέξουμε. **Ή με τα εργατικά συμφέροντα ή με τους σφετεριστές της εργασίας και της ζωής μας.**

ΑΚΟΥΣΑΤΕ,
ΑΚΟΥΣΑΤΕ...

Κυκλοφόρησε η μπροσούρα με τις γραπτές εισηγήσεις των διήμερων συζητήσεων που οργάνωσε η συνέλευση του πλάνου 30/900 στις 14/1 και 11/2 στην αθήνα και στις 19 και 20/4 αντίστοιχα στη Θεσσαλονίκη.

Η πρώτη μέρα είχε να κάνει με το 30ωρο και τη σημασία του μέσα στην κρίση, με άξονες τη σημασία της μείωσης του βασικού χρόνου εργασίας για τη μείωση της ανεργίας, τη δυνατότητα και την αναγκαιότητα αυτής της διεκδίκησης με βάση την εκρηκτική αύξηση της παραγωγικότητας τις τελευταίες δεκαετίες, τη σημασία του μη εργάσιμου χρόνου και τέλος την καίρια αντιφασιστική διάσταση της μείωσης του χρόνου εργασίας.

Η δεύτερη μέρα είχε να κάνει με την αριστερά απέναντι στα εργατικά συμφέροντα και τις επικρίσεις στο πλάνο 30/900. Συζητήσαμε κάποιους κοινούς τόπους αυτών των επικρίσεων με σκοπό να δώσουμε ένα πιο συνεκτικό και σαφές πλαίσιο

απάντησης στο σύνολό τους. Ως σημείο εκκίνησης θέσαμε το ερώτημα εργατικά ή λαϊκά συμφέροντα, που υποστηρίζουμε ότι βρίσκεται στην καρδιά και όλων των άλλων επι μέρους αντιθέσεων και επικρίσεων. Συνεχίσαμε με το γνωστό ερώτημα περί ύπαρξης ή μη της εργατικής τάξης, περάσαμε στο “άντε και στην περίπτωση που υπάρχει, δε πρέπει να κάνει συμμαχίες με τα κακόμοιρα, κι αυτά, μικρομεσαία αφεντικά;” στο ότι το 30/900 δεν είναι επαναστατικό, στο ότι εκφράζει ένα στείρο οικονομισμό, στο ότι είναι μη ρεαλιστικό και κλείσαμε με το -όχι πάντα άδολο- ερώτημα με ποιους τρόπους μπορεί να πραγματοποιηθεί ένας στόχος όπως το 30/900.

Η έκδοση, εκτός από τις εισηγήσεις, περιλαμβάνει ένα απόσπασμα για τη διεκδίκηση της μείωσης του χρόνου εργασίας εν μέσω κρίσης στις ΗΠΑ του παγκόσμιου οικονομικού κραχ, καθώς επίσης και **αποσπάσματα από τη συζήτηση** που ακολούθησε την εισήγηση τη δεύτερη μέρα.

Ακολουθεί μια τζούρα από αυτά τα αποσπάσματα:

«Κοιτάξτε, εκτός από τους αγώνες σε συγκεκριμένες δουλειές υπάρχει κι αυτή η δυνατότητα κοινού αγώνα *ας το πούμε «έξω» απ' τις δουλειές*. Σκέφτομαι πχ αυτό που είχαμε κουβεντιάσει στην εκδήλωση για την ανεργία: *Ας πούμε ότι οι άνεργοι είναι 1 εκατομμύριο. Ίσως ένα ποσοστό από αυτούς να δουλεύει μαύρα ή μεροκάματα όπου βρει. Οι άνεργοι δεν αντιστοιχούν σε ένα χώρο εργασίας κι επίσης δεν μπορούν να απεργήσουν. Δεν μπορούν να διεκδικήσουν κάτι αρνούμενοι την εργασία τους απέναντι σε ένα συγκεκριμένο εργοδότη. Απ' την άλλη μεριά, είναι πάρα πολλοί. Αν το 5% των ανέργων, που μοιάζει ασήμαντο ποσοστό αλλά είναι 50.000 άνθρωποι, αναλάμβαναν το ζήτημα της*

μείωσης του χρόνου εργασίας σε 30 ώρες, όχι ντε και καλά με 900 ευρώ αλλά ας πούμε με το βασικό που ισχύει σήμερα. Αυτοί οι 50 χιλιάδες, ως υλική δύναμη στους δρόμους αυτής της πόλης που ζητάει αυτό το πράγμα (άνεργοι είναι, μπορούν να διαδηλώνουν και κάθε βδομάδα!), είναι μία δύναμη ασύλληπτη στο πώς μπορεί να επηρεάσει κι άλλους άνεργους και εργαζόμενους. Εννιώ ότι η διεκδίκηση αυτού του πράγματος δεν είναι υποχρεωτικό, αν και καλό θα ήταν, να περάσει σε πρώτο χρόνο από τις συγκεκριμένες σχέσεις εργάτη με εργοδότη. Επειδή είναι γενικό ζήτημα κι έχει προεκτάσεις σε όλους (part time κτλ) μπορεί να διεκδικηθεί σε πρώτο χρόνο «έξω». Και το παράδειγμα είναι οι άνεργοι. Το 5% είναι μικρότερο ποσοστό κι από αυτό των αριστερών ανέργων, που μπορεί να είναι ένα 20%. Γιατί όμως δεν;;; Κάτι πρέπει να κάνει το 30/900 ή κάποιοι άλλοι; Το 30/900 μοιράζει τακτικά στους ΟΑΕΔ. Πρέπει να κάνει κάτι άλλο που δεν το έχουμε σκεφτεί; Γιατί λείπει αυτό, που αν συνέβαινε θα τριβανε τα μάτια μας, εμείς για καλό και τα αφεντικά για κακό».

ΤΡΕΞΑΤΕ, ΤΡΕΞΑΤΕ...

Την έκδοση (όπως και πολλά άλλα ενδιαφέροντα, ίσως και κάποιον-α από μας για ζωντανή συζήτηση) μπορείτε να βρείτε στο info-café της κατάληψης της Λέσχης Κατασκόπων, Φυλής και Φερρών, κοντά στη Βικτώρια, Πέμπτες 3.30-7.00 και Σάββατα 12.00-4.00.

Επίσης στα εξής σημεία διακίνησης:
Βιβλιοπωλείο ΝΑΥΤΙΛΟΣ, Χαρ. Τρικούπη 28
Βιβλιοπωλείο ΑΛΦΕΙΟΣ, Χαρ. Τρικούπη 22
Περίπτερο πλ. Κάνιγγος (στην αρχή της Ακαδημίας)
Περίπτερο πλ. Εξαρχείων (γωνία Στουρνάρη και Σπ. Τρικούπη)

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΦΙΛΩΝ

(Μεγάλη Τετάρτη απόγευμα. Οι ψαλμωδίες ακούγονται δυνατά από τα μεγάφωνα των εκκλησιών και τα νεύρα των άθρων δοκιμάζονται. Τα μαγαζιά ανοικτά. Λίγο κατάνυξη, λίγο κατανάλωση και κάμποση άνοιξη, όλα μαζί τουρλουμπούκι. Αυτό είναι το σκηνικό της τυχαίας συνάντησης).

- Θ. Που 'σαι ρε Γιάννη;
- Γ. Γεια σου ρε φίλε Θόδωρε. Τι λέει;
- Θ. Καλά ρε συ. Καιρό έχω να σε δω. Αδυνάτισες ρε μαλάκα. Πώς τα πας;
- Γ. Μέχρι στιγμής καλά! Τα δικά σας τα φιλοξέρω, έχω δει κάνα δυο φορές τη Μαρία, θα σ' το είπα. Και τους άλλους τους βλέπω καμιά φορά, τυχαία στο δρόμο δηλαδή. Για πού το 'βαλες;
- Θ. Δουλίτσες πασχαλιτικές μωρέ τώρα, ξέρεις. Ετοιμασίες, κάτι να πάρεις, συγγενείς, πιτσιρίκια, 'ντάξει. Εσύ;

(Κόσμος περαστικός. Με λίγα βήματα και μια μικρή διακοπή, η κουβέντα μεταφέρθηκε από τη μέση του πεζοδρομίου στην άκρη).

- Γ. Πάω για μια δουλειά και μετά βόλτα στο κέντρο... Τα πιτσιρίκια καλά;
- Θ. Μια χαρά είναι. Κούραση βέβαια, αλλά και γλύκα. Μόνο που τώρα δεν τα παίζω και τόσο γιατί γυρνάω πιο αργά και λιώμα...
- Γ. Με τη δουλειά πώς πάει; Έχει κίνηση; Παίζουν τίποτα απολύσεις;
- Θ. Κοίτα, πριν ήμασταν 6 άτομα κι αυτός γκρίνιαζε συνέχεια. Φαινόταν σα να μην πήγαινε πολύ καλά, αλλά προλαβαίναμε και κάνα τσιγάρο, λέγαμε και μια μαλακία. Τώρα, που μείναμε τέσσερις, δουλεύουμε 2 ώρες παραπάνω και τρέχοντας... αλλά αυτός μοιάζει να χέστηκε στη δουλειά. Και είχαμε δεχτεί και μείωση κάνα χρόνο πριν τις απολύσεις...
- Γ. Δεν μπορούσατε να πείτε τίποτα όλοι μαζί, να πιέσετε λίγο τα πράγματα;
- Θ. Πώς ρε μαλάκα, δε βλέπεις τι γίνεται γύρω; Άμα έχεις οικογένεια δεν το ρισκάρεις. Και δεν υπάρχει και τόσο εμπιστοσύνη μεταξύ μας.
- Γ. Πάντως κάτι πρέπει να κάνουμε, ακόμα κι έξω από τη δουλειά αφού δε γίνεται αλλιώς. Αν παίζουν χωρίς αντίπαλο, την κάτσαμε... Από το κακό στο χειρότερο.
- Θ. Τι μπορεί να γίνει δηλαδή; Όλοι λαμόγια είναι. Και στη βουλή και στις δουλειές και στα νοσοκομεία. Μπουρδέλο Ελλάδα... Τίποτα, ο καθένας κοιτάζει την πάρτη του. Και να σου πω και κάτι, καλά κάνει. Κι εγώ αν με ρωτήσεις αυτό κάνω, όχι για μένα δηλαδή, για τα παιδιά μου. Να κάνω εγώ τον ήρωα να σώσω τον κόσμο κι αυτά να πεινάνε; Ε, όχι. Έχω ευθύνες. Θα σκιστώ να τους δώσω όσα μπορώ περισσότερα. Θα ματώσω, αλλά τουλάχιστον θα κάνω ό,τι μπορώ για την οικογένειά μου.

(Ξαφνικά η φωνή του ιερέα παραπατά σε ένα στιβαρό, τραγικότατο φάλτσο. Σύμπτωση του σατανά ή του υψίστου;)

- Γ. Χέσε με τώρα, δεν μπορώ να τ' ακούω αυτά. Εντάξει, έχεις ευθύνες και αυξημένες ανάγκες που..
- Θ. Ας τα ρε Γιαννάκη, εσύ καλά τα λες και με καλή πρόθεση. Αλλά πρέπει να βρεθείς στη θέση τη δικιά μου και θα καταλάβεις τι εστί βερίκοκο... Τελοσπάντων...
- Γ. Κάτσε ρε συ... Λες ότι η κατάσταση δεν αλλάζει και γι' αυτό θα κοιτάξεις τα παιδιά σου. Μαλακίες! Το ανάποδο ισχύει. Ο καθένας κοιτάει τα παιδιά του και γι' αυτό ο κόσμος δεν αλλάζει - χειροτερεύει στην ουσία. Για την ακρίβεια νομίζει ότι τα κοιτάει. Αν νοιαζότανε δε θα ήθελε να ζήσουν σ' ένα περιβάλλον με ανθρωπιά και ωραία γούστα;... Να γίνει το παιδί μου αυτό, το έτσι, το άλλο. Δεν λένε να γίνει μπεσαλής, ωραίος; Στην καλύτερη θα περνάει με την πόρσε και πιο πέρα οι άλλοι θα σφάζονται για τα σκουπίδια. Ή θα ζει σε παράδεισο με φυλάκια γύρω-γύρω κι απ' έξω τοξικά απόβλητα. Εμ, δεν τ' αγαπάτε τα παιδιά σας. Τα γαμάτε.
- Θ. Είσαι υπερβολικός τώρα... Δεν μπορείς να καταλάβεις τη δική μου καθημερινότητα και τις έννοιες μου. Δεν υπάρχει χρόνος ούτε για σκέψη. Τώρα, τώρα τι κάνω, σήμερα!
- Γ. Σ' αυτό έχεις απόλυτο δίκιο. Εγώ έχω την ευθύνη μόνο για τη δικιά μου ζωή. Το οκτώωρο, όμως, το έφτιαξε ο θεός; Τις συντάξεις; Τις παροχές υγείας; Μήπως κατέβηκε ο Μωϋσής από το βουνό με φερμάνι το δικαίωμα ψήφου για τις γυναίκες; Ή μήπως για δεκαετίες ολόκληρες κάποιος τα διεκδίκησαν χωρίς οι περισσότεροι να προλάβουν να τα δουν; Δηλαδή όλοι αυτοί δεν είχαν οικογένεια, δεν είχαν στομάχια τα παιδιά τους... Στην αίγυπτο ή το μπαγκλαντές που

ξεσπκώνονται, δεν έχουνε... Η ιστορία δεν είναι το μουντιάλ, ρε σύ, είναι άλλα, πιο σημαντικά.

- Θ. Μη συγκρίνεις άλλες εποχές και κοινωνίες, ο κόσμος έχει αλλάξει.
- Γ. Ναι, αλλάζει. Προς όφελος ποιων; Κι ένα τελευταίο, μη σε κρατάω. Μπορεί να μην έχω ξεθυμάσει στην αρρώστια του παιδιού μου, να μην έχω τρέξει για εγκυμοσύνες και να μη βγήκα στη γύρα για δανεικό γάλα, όμως σε κοινωνικό επίπεδο και τρέξιμο ρίχνω, και κούραση, αν και λιγότερη απ' ό,τι εσύ. Και όχι για μένα - μάλλον δε θα προλάβω να δω πολλά. Για τα παιδιά. Γιατί τα αγαπάω. Τα παιδιά, όχι τα παιδιά μου.

(Χωρίσαμε με ευχές για καλό Πάσχα. Τα μεγάλωνα συνέχισαν. Σταματάνε και ποτέ;)

ΤΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ ΤΡΕΛΑΘΗΚΕ, ΤΑ ΘΕΛΕΙ ΟΛΑ ΤΣΑΜΠΑ...

Τα αφεντικά των αφεντικών χαρίζουν (με νόμους) στα αφεντικά μας «τζάμπα πράγμα» (την εργατική μας δύναμη)· αλλά μην είμαστε κι αχάριστοι, κάτι χαρίζουν και σε μας - τους πάνω από 1,5 εκατομμύριο άνεργους εργάτες/τριες. Εδώ που τα λέμε δεν είμαστε και λίγοι, κι έτσι μας κάνουν δώρο «θέσεις εργασίας», και όχι μόνο μερικές χιλιάδες, αλλά τόσες, όσες ακριβώς μας αναλογούν. Δηλαδή ΔΩΡΕΑΝ ΕΡΓΑΣΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ, αλλά.... έχει κι ένα αλλά, που ολοκληρώνει τον αφανισμό μας σαν τάξη και τη μετατροπή μας σε σκλάβους: η δουλειά γίνεται εθελοντο-υποχρεωτική δουλειά. Κάτι τέτοιο έσκασε μύτη πριν λίγο καιρό στην ιστοσελίδα του Π. Δούκα.

Ο πρώην υφυπουργός Οικονομικών, Πέτρος Δούκας, προτείνει πρόγραμμα... δωρεάν εργασίας για όλους τους άνεργους, παρουσιάζοντας ένα μανιφέστο προτάσεων (ήμαρτον!!!) για την έξοδο της Ελλάδας από την κρίση· όλοι οι

άνεργοι πρέπει να δουλέψουν όπου τους χρειάζεται η Πολιτεία.

«Από το να μαζεύουν ελιές (χιλιάδες τόνοι παραμένουν αμάζευτες) ή άλλα αγροτικά προϊόντα, να καθαρίσουν τις παραλίες ή δρόμους, να φυτέψουν δένδρα, να κάνουν βοηθητικές εργασίες σε τεχνικά έργα, σε μαγαζιά, συνεργεία, επιχειρήσεις, ανάλογα με την ηλικία,

τις δεξιότητες, την έφεση και την όρεξη του καθενός. Ταυτόχρονα, να ζητηθεί από τις επιχειρήσεις αν θα τους ενδιέφεραν κάποιοι εργάτες, ή υπάλληλοι για τρεις μήνες χωρίς επιβάρυνση (για τις επιχειρήσεις, κλπ). [...] Ακόμα και οι τελειόφοιτοι του Γυμνασίου και οι πρωτοετείς και δευτεροετείς των ΑΕΙ, κλπ., να εργάζονται το καλοκαίρι πέντε βδομάδες σε αντίστοιχες εργασίες για να αποκτήσουν κάποια στοιχειώδη εργασιακή εμπειρία» γράφει στην προσωπική του ιστοσελίδα το τσακαλάκι ο πρώην υφυπουργός.

Τονίζει επίσης ότι οι επιχειρήσεις είναι καταχρεωμένες (εδώ δακρύζουμε!) και δεν μπορούν να πληρώνουν επιπλέον υπαλλήλους, ενώ από την άλλη πλευρά οι άνεργοι με την εθελοντική εργασία θα «ξετριφτούν», θα «μπούνε σε κάποια δράση, έστω και ταπεινή», θα «έρθουν σε επαφή με τους αυριανούς εργοδότες».

«Παράλληλα, θα βγει και κάποιο επωφελές έργο για την χώρα, τώρα που υπάρχει ανάγκη! Το ένα θα ανατροφοδοτεί το άλλο! Η παραγωγή κάποιου έργου θα δημιουργήσει ευκαιρίες και ανάγκη και πραγματική ζήτηση για περισσότερο έργο (και περισσότερες πραγματικές και κανονικά αμειβόμενες θέσεις εργασίας)», αναφέρει.

Θα πείτε μα τι λέει ο άνθρωπος, τι παίρνει και δεν μας δίνει. Δεν τους φτάνει ο βασικός μισθός πείνας ούτε 500 καθαρά, και ακόμη πιο κάτω για τους νέους πρωτοεργαζόμενους κάτω των 25 χρονών; Όσοοχι θέλουν να δουλεύεις τζάμπα και εθελοντικά, τύφλα νάχουν οι ατενίστες. Και για να μπορείς να παίρνεις το επίδομα ανεργίας, σαν άνεργος (αλλά όχι εθελοντικά άνεργος), πρέπει να 'σαι άνεργος ξεσκούριαστος, σε συνεχή εργασιακή δράση, με εμπειρία - και κυρίως όχι ξέμπαρκος στους δρόμους. Μάλιστα κύριοι και κυρίες, όλοι μαντρωμένοι στη γαλέρα, ενεργοί και άνεργοι ένα και το αυτό (τ' αφεντικά το ξέρουν, εμείς δεν θέλουμε να το κωνέψουμε). Έτσι δεν θα 'χουμε πια ανεργία (ποιος θέλει ή μπορεί να 'ναι άνεργος χωρίς επίδομα;), οι καταχρεωμένες επιχειρήσεις θα δουλεύουν στο φουλ με τους άνεργους (ποιο αφεντικό δεν θέλει τζάμπα εργάτες, ε, θα 'χει και μερικούς ενεργούς, με κανονικό μισθό). Θα έχουμε και ανάπτυξη (που μελλοντικά θα φέρει και τις

Φώτο: "Αν μας εκμεταλεύεστε, εμείς θα σας κλείσουμε", γράφει το πανό της ομάδας "Boycott Workfare" (η οποία σχηματίστηκε το 2010 και δρα εναντίον των επιχειρήσεων και των οργανισμών που κερδοφορούν από το

πρόγραμμα για άνεργους), έξω απ' την αλυσίδα Vega καταστημάτων "Holland and Barret" στη Βρετανία, η οποία (ομάδα) κατάφερε και έθεσε εκτός του προγράμματος "Mandatory Work Activity" τα εν λόγω καταστήματα.

θέσεις εργασίας με φράγκα, κάτσε να πείσει λίγο ακόμη ο βασικός), κι έτσι θα είμαστε όλοι μαζί μια ωραία ατμόσφαιρα...

Κι όμως όλα αυτά δεν είναι λόγια στον αέρα, είναι προτάσεις που στηρίζονται στα όσα συμβαίνουν στην εργατική τάξη της αναπτυγμένης ευρώπης. Κι ενώ εδώ μας έχουν πρήξει οι διάφοροι αριστεροί φίλοι της εργατικής τάξης με το χρέος, τα μνημόνια, το ΔΝΤ, τις τράπεζες, και το πως θα βγούμε από την κρίση τους τα αφεντικά με σχέδιο b ή κουρέματα και τρίχες κατσαρές, τ' αφεντικά τρίβουν τα χέρια τους κι οργανώνουν την εθελοντική τζάμπα εργασία -ή αλλιώς αν θέλετε την ποινικοποίηση της ανεργίας. Καθημερινά εμείς οι εργάτες/τριες διαπιστώνουμε ότι η υποτίμηση της εργασίας δεν είναι αποτέλεσμα της κρίσης, αλλά ο στόχος της. Ας δούμε τι γίνεται με την κατάσταση της τάξης μας -εδώ και κάτι χρόνια- στην πρωτοκοσμική ευρώπη:

Υποχρεωτική, αλλά και εθελοντική ταυτόχρονα(!!!), εργασία επιβάλλεται στους άνεργους με το πρόγραμμα Mandatory Work Activity που

εφαρμόζεται εδώ και δύο χρόνια στην Αγγλία. Το πρόγραμμα αυτό πλάσζεται ως μη έμμισθη εξασφάλιση εργασιακής εμπειρίας για κάθε άνεργο που λαμβάνει κρατικό επίδομα για χρονικό διάστημα πάνω από τρεις μήνες, γεγονός που αφορά πλέον όλους, καθώς οι μαζικές απολύσεις είναι πια καθημερινό φαινόμενο και η εύρεση εργασίας δύσκολη.

Οποιαδήποτε άρνηση συμμετοχής του άνεργου στο πρόγραμμα «εθελοντικής» εργασίας έχει ως αποτέλεσμα την παύση του επιδόματός του και τον εξάμηνο αποκλεισμό του από την ιατροφαρμακευτική του κάλυψη.

Το πρόγραμμα αυτό υποτίθεται ότι βοηθάει τους άνεργους που έχουν μείνει εκτός εργασίας για πολύ καιρό. «Πρώτον γιατί προσφέροντάς τους εργασία δεν έχουν κενά στο βιογραφικό τους - πράγμα που τους δίνει προτεραιότητα πρόσληψης, μιας και στην αγορά εργασίας προτιμούνται άτομα με εμπειρία. Και δεύτερον γιατί η αποχή από την εργασία πάνω από ένα τρίμηνο συνήθως εκλαμβάνεται ως μείωση της απόδοσης

του υποψήφιου/as, αφού έχει πάψει να χρησιμοποιεί καθημερινά τις τεχνικές γνώσεις που είχε όταν εργαζόταν». Στην πραγματικότητα, όμως, αυτό το πρόγραμμα υποχρεώνει τους άνεργους να δουλεύουν σε κάθε εργασία, ανεξαρτήτως κατάρτισης, σπουδών και προϋπηρεσίας. Για παράδειγμα, κάποιος που εργαζόταν ως ειδικευμένος και απολύθηκε θα σταλθεί να δουλέψει είτε στα McDonalds, είτε σε άλλου είδους παρόμοια θέση. Κάτι τέτοιο σημαίνει ότι η πιθανότητά του να επαναπροσληφθεί ως ειδικευμένος είναι μηδαμινή, μιας κι από την προηγούμενή του δουλειά οι γνώσεις του θα είναι άλλες από αυτές της ειδίκευσής του, τις οποίες πιθανότατα να θεωρηθεί ότι τις έχει ξεχάσει.

Παρόμοια προγράμματα για τους άνεργους υπάρχουν στην Ολλανδία, στη Γερμανία και στην Ουγγαρία.

Τώρα τι να πούμε, τα αφεντικά βρίσκουν και τα κάνουν (και δούλεψαν με όλους τους δυνατούς τρόπους για να μας έχουν έτσι). Βρίσκουν μια εργατική τάξη σε κατάσταση άρνησης της τάξης της εδώ και 30 χρόνια, με ένα αναπτυγμένο ατομικιστικό φανταστικό κοινωνικής ανόδου. Την συλλογικότητα της τάξης αντικατέστησε πια το άτομο (με αντίληψη ιδιοκτησίας για την εργατική του δύναμη), που πατάει επί πτωμάτων για μια θεσούλα στην «ελεύθερη αγορά», για μια καριέρα, με την αντίληψη του «ζω για τη δουλειά μου» (κι όχι δουλεύω για να ζήσω), τον καταναλωτισμό και την αντικατάσταση του είμαι με το έχειν. Η ενότητα της τάξης εξαφανίστηκε με τον κατακερματισμό σε ξένους-ντόπιους, δημόσιους-ιδιωτικούς, γυναίκες-άνδρες, πτυχιούχους-ανιδίκευτους, εργαζόμενους-άνεργους, νέους-γέρους. Κάπως έτσι έγιναν τα μυαλά κουρκούτια και το προσωπικό βόλεμα δημιούργησε την ανάγκη της ανάθεσης των κοινών συμφερόντων μας στους κάθε είδους μεσολαβητές (κόμματα, συνδικαλιστές), για να υπηρετούν (πλουσιοπάροχα γι' αυτούς) τις ανάγκες των αφεντικών. Κάπως έτσι μας βρήκε η επέλαση των αφεντικών και η μόνη απάντηση σ' αυτήν δεν μπορεί παρα να είναι η θέση μας ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΠΡΩΤΑ, η εργατική συνείδηση και η δική μας αυτόνομη οργάνωση, γιατί **εμείς είμαστε αυτοί που παράγουν τον πλούτο.**

μπορεί
να μην ανήκεις στους πρώτους
ΠΟΥ ΘΑ ΑΠΕΡΓΗΣΟΥΝ
διεκδικώντας 30 ώρες δουλειά
τη βδομάδα
900 ευρώ καθαρό
βασικό μισθό

[το σωματείο βιβλίου - χάρτου καλεί σε απεργία στις 23 Μάη
με στόχο εβδομαδιαίο 30ωρο στη θέση του 40ωρου
και 900 ευρώ καθαρό βασικό μισθό
στη θέση του "ότι θέλει τ' αφεντικό"]

μπορείς όμως
να είσαι σ' αυτούς

ΠΟΥ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΝ
την μαχητικότητα της εργατικής
αξιοπρέπειας!

πλάνο
30/900

Αφίσα που κολλήθηκε από τη συνέλευση του πλάνου 30/900:

Στηρίζουμε το αίτημα (το οποίο τίθεται για πρώτη φορά από σωματείο) του σωματείου βιβλίου-χάρτου για μείωση του βασικού χρόνου εργασίας και αύξηση του κατώτερου μισθού.